

EL MICALET GALÀCTIC

L'illa de les Foques

Llucià Vallés

Dibuixos de David Enebral

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1
Safrà

Fa algun temps, quan tu encara no havies nascut, quan en el Mediterrani abundaven les foques i se-
tejaven en les platges dels illots solitaris, va ocórrer
aquesta estranya història que ara et contaré i que a mi
em va arribar a través d'amics pescadors que l'havien
sentida contar de vells llops de mar i aquests, al seu
torn, vés a saber d'on la devien haver treta!

La nostra història comença en un xicotet poblet
de pescadors de la costa mediterrània. Era un poble
bonic on mai no passava res. Res digne de ser contat
vull dir, perquè passar, passaven moltes coses, però
totes molt correntetes i poc interessants. La gent que
allí vivia era molt tranquil·la i no eixia quasi mai del
poble. La major part es dedicaven a la pesca i quan

no estaven en el mar se'ls podia veure entre les seues barques abillant els aparells de pesca i apedaçant les malparades xàrcies.

El poble es despenjava pels suaus pendents d'un tossal cap al mar i allí, en una platja d'arena finíssima, es fonien en una abraçada de llum i sal.

Totes les cases estaven emblanquinades i la seua blancor refulgia als matins davall la llum del sol com un espill, fins al punt que els escassos visitants es veien obligats a aclucar els ulls quan albiraven el poble per primera vegada.

Passejar entre les seues cases, pels carrers de pendents empedrats, era un immens plaer per a qualsevol persona que s'acostara per allí, encara que, com que el turisme no s'havia posat tan de moda, tota la gent que anava ho feia per a comprar peix i no tenia temps de perdre's pels estrets carrerons i respirar la barreja d'olors que regalava l'abraçada del mar amb la terra. D'altra banda, i com sol succeir, la gent del poble estava tan acostumada a la seua bellesa que no sabia gaudir-ne perquè la tenien tots els dies i, per desgràcia, els éssers humans només sabem gaudir de les coses que no tenim.

Safrà era una excepció. Ell sí que sabia gaudir de cada moment del dia i de cada racó del poble. En realitat no es deia així, però la veritat és que quan va nàixer amb aquella mata de cabell d'un color més ataronjat que les carlotes, la gent del poble va co-

mençar a dir-li Safrà i amb Safrà es va quedar perquè ara, que ja tenia onze anys, ningú no recordava el seu veritable nom, ni tan sols son pare. No coneixia sa mare perquè el mar se la va emportar una nit de tempesta que va agafar per sorpresa la meitat de les barques lluny de la seguretat del port. Son pare no parlava mai d'aquella maleïda nit i Safrà, que era molt xicotet aleshores, a penes recordava el seu rostre i tampoc no tenia cap fotografia d'ella, perquè en aquella llunyana època no s'havien inventat i només la gent rica podia permetre's fer-se un retrat, a l'estudi d'algun pintor de la ciutat, que alimentara els plecs de la memòria.

En aquella època no tots els xiquets podien anar a escola, i al poble, a més a més, no hi havia mestre, però el capellà els ensenyava a llegir, a escriure i els rudiments bàsics dels números en la sagristia de l'església, i als que tenien més interès els deixava accedir a la biblioteca que guardava en sa casa i que, per descomptat, era l'única que hi havia al poble.

Safrà estava profundament enamorat del mar i coneixia perfectament els seus estats d'ànim. Intuïa com ningú quan hi hauria tempestat i no convenia eixir a pescar. Ho percebia en l'aire i en les diferents tonalitats de l'aigua. Encara que només tinguera onze anys, els més vells mariners li preguntaven sempre abans d'eixir i l'escoltaven amb respecte. Mai no s'havia equivocat.

El temps que no passava ajudant son pare en les tasques de la pesca, el passava mirant la mar i passejant pels voltants del poble, aprenent de tot el que veia. Només ell era capaç de llegir entre les onades les paraules del mar, de desxifrar les olors de les plantes i d'entendre el que deien les gavines.

De vegades anava a la biblioteca del senyor capellà i passava hores buscant històries que parlaren del mar. Alguns pensaven que era un xiquet molt estrany perquè no feia les coses que feien els altres, però a ell no li importava perquè era feliç.

2

Les sirenes

Un d'aquell dies en què l'hivern bufava enfurit sobre les teulades de les cases i llepava els cantons dels carrers amb la seua llengua gelada, Safrà, que havia estat cosint xàrcies tota la vesprada i tenia els dits embalbits, es va acostar, embolicat en una pellissa, a casa del capellà per tal de llegir una estona en la biblioteca.

La casa estava en la part més alta del poble, adossada a la xicoteta església. Es podia passar d'una a l'altra a través d'un corredor estret molt mal il·luminat.

En l'habitació més gran de la casa, el capellà guardava la biblioteca. Se'n sentia molt orgullós perquè, a més a més de ser l'única del poble, era la millor de tots els encontorns i l'havia anat construint al llarg de tota la vida amb llibres d'ací i d'allà. Va

rebre amb alegria el xicot perquè sempre li alegrava rebre visites en un poble en què ell, que no pescava, no tenia molt a fer i s'avorria. Li va preparar un café amb llet i el va instal·lar en la gran taula de fusta fosca que ocupava el centre de l'estança. Després el va deixar tot sol perquè precisament aquell dia volia acabar de traduir un llibre que tenia entre mans des de feia mesos.

Així les coses, Safrà va poder posar-se a gust quan es va acabar el berenar, que va ser de seguida, i va seleccionar un llibre d'un dels prestatges més alts que parlava de les mitologies del Mediterrani.

Passà més de dues hores absort en el descobriment del món màgic de les sirenes. Fins aquell dia l'única cosa que en sabia era que tenien cos de dona i cua de peix.

Quan se'n va anar d'allí, ho va fer seduït per tot el que havia llegit i après i decidit a ordir un pla per a aconseguir conèixer una sirena com fóra.

Havia llegit tantes coses sobre elles que li semblava impossible que només foren fruit de la imaginació dels navegants i pescadors. Havien d'existir.

Fins i tot, al final trobà una llegenda que parlava d'un cert Ulisses que per tal de poder escoltar el meravellós cant de les sirenes s'havia fet lligar al pal del seu navili i havia tapat les orelles a tota la tripulació per a evitar que els mariners, enamorats perdudament de les seues veus de bellesa mil·lenària,

foren atrets a les roques. Havia llegit sobre les seues relacions amb els humans, llegendes que parlaven de les ocasions en què la intervenció de les sirenes havia salvat tripulacions senceres de ser engolides pel mar; unes altres contaven el desig d'algunes de convertir-se en humanes a través de l'amor; unes altres feien càbales sobre el misteriós origen d'aquestes criatures extraordinàries.

Siga com siga, l'única cosa certa és que Safrà va eixir aquella nit de la biblioteca absolutament trastornat i disposat a conèixer una sirena encara que necessitara tota la vida per a aconseguir-ho.

La primera decepció no tardà a arribar. Va ser mentre sopava amb son pare a la llum d'un cresol.

—Pare, he estat llegint coses sobre les sirenes i vull anar a la seua recerca.

—Les sirenes no existeixen, fill. Em pareix molt bé que utilitzes el temps que et sobra aprenent coses, però no hauries de creure't tot el que lliges.

—Per què no han d'existir? S'han escrit moltes coses sobre elles i molta gent diu que les ha vistes.

—A les persones ens agrada inventar-nos històries per a explicar les coses que no sabem. No són més que llegendes.

—El mar és molt gran i elles s'amaguen de nosaltres. Deu ser difícil veure-les.

—I tant que deu ser difícil! Vinga, acaba't la sopa que se't refredarà!

Bé, era evident que son pare no creia en absolut en l'existència de les sirenes, però Safrà no estava disposat a rendir-se i això que tenia la impressió que, parlara amb qui parlara, tothom li diria el mateix.